

Cartea de identitate

Cu toții ne amintim încă foarte bine vremurile în care, în mare parte din patria noastră germană, la fiecare pas ni se spunea: „Vă rog, cartea dumneavoastră de identitate!” Nu se putea face nici cea mai mică călătorie fără a avea în buzunar un pașaport cu fotografie și semnătură sau măcar o carte de identitate. O neglijență în această privință era întotdeauna neplăcută și, în anumite circumstanțe, putea fi chiar fatală.

Dispoziția era extrem de supărătoare și trebuia percepută ca atare, dar poate că unora dintre noi ne-a trecut uneori prin minte gândul: Cât de bine ar fi dacă și pe terenul creștin actele de identitate ar fi întotdeauna în ordine și ar putea fi prezentate în orice moment, cu fotografie și semnătură. Cu toții vom recunoaște că nimănui nu ar trebui să-i fie greu să recunoască în noi imaginea Celui în care am devenit o creație nouă și pe care suntem obligați să-L urmăm și să-L slujim. Cu toții semnăm cuvântul apostolului: „Sau nu știți că ... voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru” (1 Corinteni 6.19,20).

Cu regret, însă, imaginile nu sunt întotdeauna atât de clare și semnăturile atât de lizibile pe cât ar trebui să fie. Așa era deja pe vremea apostolilor (compară cu 2 Corinteni 11.3; Galateni 4.11; 1 Tesaloniceni 3.5; 2 Ioan 8), așa că nu trebuie să ne mirăm dacă astăzi nu este altfel. Se aude uneori întrebarea: Oare *toți* cei care umblă cu noi și vestesc împreună cu noi moartea Domnului sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu? Nu există oare pericolul, mai ales în cazul copiilor părinților credincioși, ca în locul unei cercetări aprofundate a conștiinței să se instaureze mai degrabă o acceptare rațională a adevărului? Da, și mai mult, se pune întrebarea: Suntem noi (oamenii) capabili să distingem în toate cazurile copiii lui Dumnezeu de copiii lumii?

În ceea ce privește prima întrebare, există cu siguranță *posibilitatea* ca sufletele care fac o mărturisire satisfăcătoare și care au o mărturie bună din partea celor din jur să nu se dovedească corespunzătoare în ora încercării, și, prin urmare, nu ar trebui să slăbim din prudență atunci când permitem accesul la masa Domnului. De asemenea, și la judecarea copiilor părinților credincioși, avem nevoie de har și luciditate deosebite. Dar ambele fapte nu au nimic de-a face cu a doua întrebare, și anume dacă oamenii sunt capabili să distingă copiii lui Dumnezeu de copiii lumii.

Pentru a vedea corect, trebuie să privim fiecare lucru *în lumină*. În acest caz, este important să distingem bine de cine și în ce circumstanțe este pusă această întrebare. În general, putem afirma cu încredere: cine răspunde negativ la întrebarea „Putem noi, oamenii, să-i recunoaștem pe copiii lui Dumnezeu?”, fie nu a avut niciodată ocazia să cunoască valoarea comuniunii frățești, fie simțurile sale sunt atât de puțin dezvoltate încât nu are o percepție adevărată asupra acesteia. În ambele cazuri, este regretabil. Dar dacă acest punct de vedere este susținut pentru că se consideră calea copiilor lui Dumnezeu a fi prea îngustă și se folosesc astfel de cuvinte pentru a putea merge pe propria cale după bunul plac, atunci ar fi mai sincer să se spună: „Nu *vreau* să merg pe calea îngustă împreună cu copiii lui Dumnezeu”.

Uneori întâlnim această întrebare și la credincioșii din cercurile în care tradiția umană are mai multă valoare decât „laptele curat”. Obișnuți cu aceasta, ei o consideră mai mult sau mai puțin străină, și astfel se poate întâmpla ca, și chiar cu sinceritate, să se întrebe dacă oamenii sunt capabili să-i distingă pe copiii lui Dumnezeu ca atare, deoarece, după cum se spune, numai Dumnezeu cunoaște inimile.

Rămâne valabil: numai Dumnezeu cunoaște inimile. El, care vede fiecare pornire a credinței adevărate, îi cunoaște și pe fiecare dintre cei care „prin ascultarea Unuia au fost puși în poziția celor drepti”. În afară de aceasta, este scris: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui”. Dar, recunoscând și subliniind pe deplin această situație, putem spune că Domnul ne-a dat mijloace pe deplin suficiente pentru a-i recunoaște pe ai Săi, dacă folosim aceste mijloace cu atenție. Se spune: „Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, *cu cei* care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă *curată*” (2 Timotei 2.22). Cum ar putea fi dat acest îndemn, dacă nu am fi capabili să-i distingem pe credincioși de lume? Nu arată oare îndemnul că Dumnezeu *ne-a încredințat* acest discernământ?

Dar să trecem acum la esența întrebării. Scriptura spune: „Fiecare pom se cunoaște după rodul lui” (Luca 6.44). Acest cuvânt simplu al Domnului aduce claritate. „În aceasta *sunt arătați* copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubește pe fratele său” (1 Ioan 3.10). Chiar și lumea cunoaște de obicei pe copiii lui Dumnezeu; căci de unde ar veni ura lor împotriva lor, despre care vorbește Domnul (Ioan 15.19 și 17.14), dacă nu ar fi în stare să-i recunoască? Mai mult, în noaptea dinaintea crucificării, Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Prin aceasta vor cunoaște *toți* că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții” (Ioan 13.35). —

Desigur, „este mult moloz” (Neemia 4.10), și în unele cazuri, din cauza cantității mari de moloz, nu se poate vedea nimic altceva decât moloz, cel puțin atât cât poate vedea ochiul omului. Dar dacă s-au găsit mâini harnice și energice pentru a face curățenie, adesea s-au găsit printre moloz materiale valoroase pentru Dumnezeu. De-ar fi mai multe astfel de mâini!

Dacă chiar și lumea poate recunoaște pe copiii lui Dumnezeu, cum ar putea credincioșii să nu poată? Citim în Romani 8.9: „Dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui”. Un cuvânt serios, dar și un cuvânt care ne ajută. Căci acest Duh, dacă suntem atenți, ne va da claritate cu privire la fiecare om în care El locuiește și domnește. Nu poate fi altfel. Deși insuficiența umană se poate opri adesea în fața întrebărilor (și o face), acolo unde *Dumnezeu* lucrează, El creează claritate, iar lucrarea Sa este recunoscută ca atare.

Dar să cercetăm mai departe. Ioan ne spune: „Oricine iubește este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 4.7). Duhul lui Dumnezeu, care lucrează cu scopul de a-L prezenta pe Isus inimilor noastre și de a-L face prețios pentru ele, ne permite să vedem lucrarea Sa în inimile altora. Recunoaștem lucrarea Sa când auzim de la un om cuvinte care găsesc ecou în inimile noastre ca o expresie a dragostei și afecțiunii față de Isus. Există oare un semn mai frumos al legăturii minunate care îi unește pe copiii lui Dumnezeu decât atunci când oameni, care până atunci erau străini unii altora, se întâlnesc pe acest pământ și își dau seama repede că sunt membri ai aceleiași familii, care aparțin unuia pentru timp și eternitate? Devenind proprietatea aceluiași Domn, ei Îl iubesc, știu că sunt una în El; inimile lor sunt atrase și legate între ele prin persoana lui Isus, oricât de mari ar fi diferențele dintre ei din punct de vedere exterior. O legătură mai profundă și mai puternică decât legăturile de rudenie naturală îi unește.

„Nimeni nu poate spune: «*Isus este Domn!*», decât prin Duhul Sfânt” (1 Corinteni 12.3). Știm bine că pronunțarea nehibzuită „Doamne, Doamne!” (Matei 7.21) nu dovedește intrarea în Împărăția cerurilor, dar acolo unde Domnul nostru este recunoscut cu adevărat ca Domn, prin supunerea față de Cuvântul Său (în ce altceva constă recunoașterea?), acolo se revelează lucrarea Duhului lui Dumnezeu; acolo există dragoste și afecțiune față de Isus, conform Cuvântului Său: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu” [Ioan 14.23]. Acest cuvânt al Domnului ne cercetează inimile tuturor, dar ne oferă și claritate în privința întrebării de față. Nimeni nu poate ignora lipsa de dorință de ascultare și supunere care există în ceea ce privește cuvântul Domnului și care caracterizează zilele noastre. Indiferența și răceala se manifestă din

ce în ce mai mult. Dar, în ciuda acestei lipse, care ne obligă să ne plecăm și să ne judecăm singuri acolo unde am eșuat, în inima celui care Îl iubește pe Isus rămâne dorința de a păzi Cuvântul Lui. Această dorință este dovada că inima Îl iubește pe Isus și Îl recunoaște ca Domn. Viața divină se poate manifesta uneori destul de slab, dar acolo unde este prezentă, se va manifesta la momentul potrivit, pentru că „Eu Îl iubesc pe Domnul meu” este necesar acolo unde Domnul are un loc în inimă.

Poate că nu ne-am confrunța atât de des cu întrebări în această privință, dacă cuvântul din Evrei 10.24 ar fi mai mult respectat *de noi*. Acolo se spune: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”. Evident, acest cuvânt ne învață că este *de datoria noastră* să trezim prin stimulare ceea ce zace adormit în inimile fraților noștri și să-l punem în mișcare. În mod similar, Petru scrie despre o trezire. (Citește 2 Petru 1.12 și 3.1.) El a considerat că este corect să le amintească credincioșilor, deși „erau întăriți în adevărul pe care îl aveau”, pentru a „trezi înțelegerea lor curată”. Cât de des a fost și în zilele noastre o amintire și o trezire la o binecuvântare durabilă! Domnul să ne dea disponibilitatea de a fi amintitori și trezitori fideli în acest sens! Și să ne dăruiască urechi deschise, atunci când avem noi înșine nevoie de o aducere aminte! Adormirea ne este tuturor apropiată. De aceea, avertismentul frecvent: „Vegheați!”

Desigur, numai un om adormit poate fi trezit de oameni; în cazul unui mort, numai puterea lui Dumnezeu poate face ceva. De aceea, nimeni să nu treacă cu vederea seriozitatea cuvintelor: „Dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui!” [Romani 8.9].

Afirmația menționată la început, potrivit căreia unii dintre cei care umblă cu credincioșii ar putea pune la îndoială filiația divină, pare să fie susținută de lipsa de respect și ascultare față de Cuvântul Domnului, menționată deja. Cu groază vedem semnele unui ateism crescând în lume. Cu teamă și îngrijorare recunoaștem semnele unei lipse din ce în ce mai mari de respect față de Cuvântul lui Dumnezeu în rândul credincioșilor. Despre Ezra se spune: „Ezra își îndreptase inima să *caute* legea DOMNULUI și s-o *împlinească* și să *învețe* în Israel rânduieli și judecăți” (Ezra 7.10). Cât de necesari ne sunt astăzi astfel de oameni! De-ar fi mai mulți de acest fel! Vremurile sunt mai grave decât ni se par de obicei; ele necesită *toate* forțele noastre. Nimeni nu poate împiedica maturizarea lumii pentru judecată, și nimeni nu poate opri decăderea creștinismului. Dar binecuvântarea lui Dumnezeu va însoți întotdeauna faptele unor astfel de oameni care, asemenea lui Ezra, *cercetează* Cuvântul Său pentru a-l *împlini* și după aceea de a-l *face cunoscut altora*.

Să recunoaștem fără rezerve că printre noi, și în special printre tinerii în creștere, se observă o scădere a caracteristicii dragostei față de Isus (conform Cuvântului Său: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu”). Din aceasta rezultă însă întrebarea: Ce sentimente trezește *în mine* această percepție? Și o altă întrebare: În ce măsură sunt vinovat pentru această situație?

Când Domnul le-a spus ucenicilor în seara dinaintea suferinței Sale: „Unul dintre voi Mă va vinde”, aceștia „s-au întristat foarte mult” și, cuprinși de frică, *unul după altul* I-au spus lui Isus: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” [Matei 26.21,22]. O astfel de teamă este semnul că conștiința este sensibilizată și activă. Poate că suntem capabili să judecăm starea altora și să punem la locul lui răul existent în ei. Dar cu asta nu ne-am îndeplinit sarcina. Această capacitate nu necesită neapărat viață și lumină divină, deoarece și omul cu sensibilitate morală poate avea, în anumite circumstanțe, o astfel de capacitate.

Care sunt, așadar, sarcinile celor care au ochi să recunoască decăderea? — Există oare un tată care, privindu-și copiii, să nu se roage zilnic pentru protecția lor și, amintindu-și *propria* tinerețe, să nu ceară *har* pentru ei? Există oare un tată care, în ciuda celor mai bune dorințe

pentru copiii săi, nu are de regretat unele greșeli în educație, care îl obligă, la rândul său, să implore *har*, pentru ca sămânța greșită, pe care a semănat-o, să nu încolțească? Și chiar dacă nu *toți* tații ar trebui să recunoască acest lucru, Dumnezeu poate acționa, acolo unde este necesar și unde se întâmplă, conform Cuvântului Său: El „dă har celor smeriți” [1 Petru 5.5].

Aceeași cale este deschisă pentru toți cei care aparțin familiei lui Dumnezeu și recunosc că spiritul de familie din ei se slăbește și că, în unele cazuri, apartenența la familie abia se vede. Nu este suficient să subliniem starea jalnică a unui copil. Nu ar fi un tată bun cel care nu ar ști să facă altceva decât să arate doar prejudiciile fiului său. Este totuși fiul *său*. Iar un copil al lui Dumnezeu, care nu poate vedea și descoperi decât *numai prejudicii* între membrii familiei divine, nu dovedește cu adevărat spiritul familial plăcut lui Dumnezeu și cu atât mai puțin că își cunoaște propria responsabilitate pentru starea acestei familii.

Uneori, o singură circumstanță ne luminează orbitor câmpul vizual și ne arată starea generală de declin și degradarea evident crescândă. Ce mai rămâne de făcut? Conștientizând *propria* necredincioșie, nu mai putem privi spre ceilalți. „Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau, de asemenea, tu de ce-l disprețuiești pe fratele tău? Pentru că *toți* ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. ... Astfel deci fiecare dintre noi va da socoteală *despre sine însuși* lui Dumnezeu” (Romani 14.10,12).

Dumnezeu cunoaște mai bine decât noi amploarea pagubelor existente. Vindecarea pagubelor poate veni numai de la El. Condiția pentru vindecare este smerenia, iar pentru aceasta există cu adevărat motive suficiente. Sau ar putea fi găsit cineva care să nu aibă niciun motiv să se plângă de propria necredincioșie față de Domnul și de greșelile comise față de cei iubiți de Domnul?

El „dă har celor smeriți.” Domnul să ne sensibilizeze ochii și conștiința, ca să fim în stare să vedem conform voinței Lui și apoi să aplicăm *asupra noastră* Cuvântul Lui curățitor, după voia Lui! Astfel, găsim motive pentru judecare de sine și mărturisire. Dar descoperim și că El „este bogat față de toți care-L cheamă” [Romani 10.12]. Aflăm mai multe despre bogăția Sa, care este suficientă pentru orice sărăcie și din care putem lua fără ca ea să se diminueze vreodată. Putem apoi să vorbim despre această bogăție și celor la care vedem lipsuri și sărăcie într-un mod care ne face să ne îndoim de filiația lor divină, în timp ce cuvântul potrivit pentru noi este: „Fii veghetor și întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară” (Apocalipsa 3.2).

Titlul original: „Der Ausweis”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 150-159.